XV. évf. 3. szám 2003. május – június

MARANA THA

JÖJJ EL, URAM!
Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

K.J.: A harmadik fatimai titok II.
Béky Gellért: Drága Vendég

“A Szentlelket ki ne oltsátok...”

A Szentlélek szava olyan szelíd, mint a szellő, olyan szelíd, hogy meg se hallod, ha nem élsz tökéletes közösségben Istennel. A Szentlélek többnyire gyengéden szól ránk és ha nem elég finom a felfogóképességed, hogy meghalld a hangját, akkor kioltod és szellemi életed ezáltal kárt szenved. Az Ő intései szelíd, halk hangok, olyan csendesek, hogy más senki nem veszi észre őket, csak aki szentül él. Vigyázz, személyes tanuságtételedben ne tekints hátra és ne mondd: “Egyszer – sok évvel ezelőtt – megszabadultam”. Ha világosságban jársz, nincs hátratekintés: az Istennel való közösség csodájában a múlt beletorkollik a jelenbe.

Chambers

»A Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj el!«

(Jel 22,17)

1. Ahogy a tanítványok bizalomteli szívvel összegyűltek, hogy várják a Szentlelket, úgy kell a kereszténynek is imádkozó szívvel összegyűlni és várni az „Atya ígéretére". Milyen felemelő érzés arra gondolni, hogy bárhol a világon, ahol imádkoznak, a Szentlélek jelen van. A Szentlélek működése, szívet átjáró tüze az egész világra kiterjed. Az ember szívéből gyakran *„hangos kiáltásként"* (Zsid 5,7) tör fel az imádság a Szentlélek által a különböző élethelyzetekben. A betegágyon – élet és halál kérdésével viaskodva; vagy üldözöttként – koncentrációs táborba zárva; vagy családban – a rokonság által kiközösítve, megalázva. A Szentlélek az az ajándék, aki az imádsággal együtt lép be az ember szívébe. Belülről vezet bennünket, gyógyítja gyengeségünket, jelen van imádságunkban és segíti Istennel való egyesülésünket.

2. A mai rohanó világban egyre több emberben merül fel a vágy, hogy minél több időt szenteljenek az imádságnak. Ezrével jönnek létre szerte a világon a különböző imacsoportok, ahol a Lélek ihletésére hálaadó, dicsőítő imát mondanak. Az ima hatására egyre többen vágyakoznak a szent élet után. Sokan fölismerték már azt a veszélyt, hogy a mai kor sokféle kihívása, a feladatok növekedése, a felborult értékrend már-már széthullással fenyegetik az ember személyiségét. Többen megfogalmazták: „Ha ez így megy tovább, bele fogok őrülni." Egyedül a Szentlélek képes megadni azt az erőt, amely ismét talpra állítja az embert és rendet teremt az életében. A Lélek azért jön, hogy gyengeségünkön segítsen (Róm 8,26). Azért jön, hogy visszavezessen az élet forrásához – az Atyához. Azért jön, hogy világosságot gyújtson szívünk sötétségében. Azért jön, hogy kiszabadítson megkötözöttségeinkből és megmutassa az utat az igazi cél felé.

3. A Szentlélekre váró imádságunkban találkozunk Máriával, az Egyház Anyjával. Mária volt az, akit az Újszövetség úgy állít elénk, mint akire leszállt a Lélek, mert »igen«-t mondott az Atya akaratára, és magába fogadta az Igét. Ahogy a Szentlélekkel eltelt Máriára nézünk, minket is eltölt az istenszeretet öröme, és vágyat érzünk, hogy vele együtt magasztaljuk (Lk 1,47) az Urat; mert hozzánk is lehajolt, a mi ellenségeinket is ledöntötte trónjukról és minket is fölemelt, kiszabadított a gonosz karmaiból. Mert Neki – az Atyának – az a boldogsága, hogy a kicsinyeket fölemelje és boldoggá tegye. Ezért olyan fontos, hogy mindig ébren tartsuk szívünkben a várakozást. Várakozást arra, amit a Lélek ad – az Istenben való teljességre. Ez a vágy fogalmazódik meg a Jelenések könyvében: *„A Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj el"* (Jel 22,17). Ez a kérés évszázadokon át – mint lobogó tűz – tör az ég felé az Egyház ajkáról. Ebbe a tűzbe lépünk be – különösen húsvét után –, amikor felismerjük elégtelenségünket, és meglátjuk azt a „bőséges életet" (Jn 10,10), azt a ragyogó gazdagságot, ami Istentől jön felénk. „Ez az eszkatológikus remény, az Istenben való végső beteljesedés reménye" a Szentlélek ajándéka. Ez valósul meg a szentháromsági életben, amely már most elkezdődik bennünk a megtéréssel, szívünk bizalomteli odaadásával.

4. A Szentlélek hatására érlelődik meg bennünk a „lelki ember". Pál apostol gyakran ír a „Krisztusban való nagykorúságról", a lelki érettségről. Ennek az a lényege, hogy ne a „világ elemeinek" szolgáljunk, hanem Krisztusban éljünk és Általa cselekedjünk. Ezt a Szentlélek műveli bennünk. A Szentlélek adja meg szemünknek a látást, hogy ne tudjanak megtéveszteni a hamis tanítások, és Ő adja meg az erőt, hogy mindenben meglássuk az Isten akarta jót és azt meg is cselekedjük. A Szentlélek által képessé válik az ember befogadni szívébe az új életet; a Szentháromsági szeretet-közösséget. Ezáltal lesz szívünk a Szentlélek temploma, „Isten hajléka" (Róm 8,9). Ez azt jelenti, hogy kitágul az ember „élettere", a természetfeletti élet gazdagsága behatol gondolati és érzelmi világába. Ezáltal a Szentlélekben megvalósuló bensőséges istenkapcsolatból fakad az ember igazi identitása. Új értelmezésben szemléli önmagát, ami hatással lesz hétköznapi életére és életének értelmére. Istenben megtalálja létének célját. Ez a „megtalálás" olyan lesz számára, mint a hazaérkezés. Megtalálja létbiztonságát az Úrban, védelmet talál a világ támadásaival szemben. A harmadik évezred társadalmi és gazdasági feszültségei között különösen fontos, hogy az ember megtalálja önmagát Istenben. Ez a „megtalálás" ugyanakkor a szeretet felfedezését is jelenti: mert az ember azon a jézusi úton találja meg önmagát, mely által szeretetből odaadja magát. Így válik az ember élete Isten dicsőségére. Így lesz az ember „érett" (felnőtt) Krisztusban. Mert a világ már nem uralkodik fölötte, hanem látja és szolgálja Istent.

Katona István
főszerkesztő
(„Dominum et Vivificantem" alapján)

Drága Vendég, Lelki Társ

A Szentírás világosan mondja, hogy a Szentlélek templomai vagyunk és Isten Lelke lakik bennünk (1Kor 3,16). Ami még hihetetlenebbül hangzik: testünk is a bennünk lakó Szentlélek temploma (1Kor 6,19). Szent Pál lépten-nyomon említi ezt a bennünk lakó Szentlelket (2Tim 1,14; Róm 8,9-11). Nem hiábavaló ezért az apostol figyelmeztetése: *„Dicsőítsétek meg tehát Istent testetekben"* (1Kor 6,20). Azaz: úgy kell élnünk, hogy méltó hajléka lehessünk a Szentléleknek. Kereszténynek méltatlan, bűnös életmóddal leromboljuk magunkban Isten templomát.

Ne adja Isten, hogy *„megszomorítsuk a Szentlelket"* (Ef 4,30). Minden hűtlenség, szeretetlenség, minden szándékos bűn elsősorban Őt, a szeretet és a szentség Lelkét érinti. Inkább azon legyünk, hogy kedvére legyünk, megörvendeztessük Őt, s így tetszését lelje bennünk.

A szív békéje, a lélek csendje, és főleg a szív tisztasága a legjobb készület az isteni Vendég befogadására. Szent Mechtild könyvéből megtudjuk, hogy még csak tizenkét éves volt, amikor a Szentlélek első „látogatását" tette nála (Das fliessende Licht). Lucie Chrsitine, a négygyermekes misztikus családanya is ismeri a Szentlélek édes vendégségét: lehetetlen összetéveszteni az isteni Személyeket: másként érzi, tapasztalja az Atyát és másként a Szentlelket. De nem kell okvetlenül misztikus szentnek lenni ahhoz, hogy hozzánk is betérjen a „Drága Vendég": minden megkeresztelt emberben ott van a Szentlélek, feltéve, hogy a megszentelő kegyelem állapotában van. Leginkább annak a keresztény embernek a lelkében és testében, aki csakugyan *„Lélek szerint él"* (Róm 8,4), aki engedi magát a Lélektől vezetni.

Az Atya is bennünk lakik, a Fiú is. *„Aki szeret engem, az megtartja tanításomat, s Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk és benne fogunk lakni"* (Jn 14,23). Az egész Szentháromságról áll ez a „bennünk lakás". Az efezusi levél szerzője kéri az Atyát, hogy *„Lelke által" „benső emberré"* erősödjünk és *„hogy a hittel Krisztus lakjék"* szívünkben (Ef 3,17). Mégis a Szentlélekre egész különösen ráillik az „Égi Vendég" cím.

A Szentlélek a Szentháromság „szálláskészítője". Ő készíti elő lelkünket a Szentháromság befogadására. Olyan, mint a fény: benne, általa látunk, de Ő maga láthatatlan marad, szinte nem is tudunk róla, alig vagyunk tudatában.

Hasonló az Atyához: aki bár minden kezdeményezés forrása, mégis rejtve marad. Fiát küldi és általa viszi végbe nagy műveit. A Fiú, jóllehet Ő a Megváltó és Üdvözítő, föltámadása után visszavonul, és átengedi helyét a Szentléleknek, arra bízza művének beteljesítését. A Lélek pedig csupán az Atya és a Fiú hozzánk való útjának az egyengetője, a bennünk való lakásuk előkészítője.

Csak aki egészen a Léleké, az igazán Krisztusé (Róm 8,10). Egyedül az tartozik valóban az Atyához, aki Krisztusé, akiben Krisztus Lelke lakik: *„Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai"* (Róm 8,14).

A Szentlélek egyúttal a Vigasztaló Lélek. A föltámadt Krisztus első és legfőbb ajándéka. Az Írások Istent a vigasztalás Istenének nevezik (2Kor 1,3). Máskor pedig a *„csüggedők bátorítójának"* mondják (2Kor 7,6). Talán Izajás próféta festette meg eddig legszebben a vigasztalás Istenének a képét. Lehet, hogy ezért nevezik Izajás könyvének második részét a vigasztalás könyvének. Erre céloz a titkos Jelenések könyve is, amikor így ír: *„Letöröl Isten szemükről minden könnyet. Nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem vesződség"* (Jel 21,4). Izajás felejthetetlen hasonlata a vigasztalás Istenének képét minden időkre bevéste az üdvösségre vágyó emberek emlékezetébe: *„És leveszi a hegyről a gyászleplet, amely minden népet betakart, és a leplet, amely minden nemzetet elborított"* (Iz 25,7).

Földi életében maga Krisztus volt a köztünk járó isteni vigasztalás. Halála után a Szentlélek által vigasztalja Isten elsősorban az Egyházat az üldözések közepette, de Ő ugyanakkor az egész emberiség számára is a beteljesedés, az üdvösség reménységének záloga. Jaj annak, aki megfeledkezik az Isten nyújtotta vigasztalásról. A Zsidóknak írt levél szerzője korholja a híveket, mert *„megfeledkeztek a vigasztalásról"* (Zsid 12,5). Az ilyen ember nem lesz képes felebarátját sem megvigasztalni, ha szükség lesz rá. Mert igazán csak az képes másokat vigasztalni, aki megtapasztalta a vigasztalás Istenének vigasztalását. *„Ő megvigasztal minket minden szomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassuk azokat, akik szomorúak, azt a vigasztalást nyújtva nekik, amelyet Ő nyújt nekünk"* (2Kor 1,4).

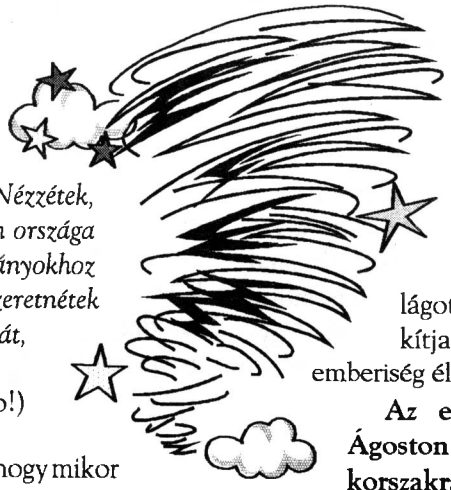
Béky Gellért

Részlet „A Szeretet Lelke" című könyvből (Marana Tha 2003)

Az előttünk álló idő, történelmi felelősségünk

„A farizeusok megkérdezték Jézustól, hogy mikor jön el az Isten országa. Ezt válaszolta: »Az Isten országa nem jön el szembetűnő módon. Nem lehet azt mondani: Nézzétek, itt van, vagy amott! Mert az Isten országa közöttetek van.« Ezután a tanítványokhoz fordult: »Jönnek napok, amikor szeretnétek látni az Emberfiának egyetlen napját, de nem fogjátok látni...«"

(Lk 17,20-37 – Olvasd tovább!)

A farizeusok arról faggatták Jézust, hogy mikor jön el az Isten országa. Ekkor mondta nekik a most olvasott szavakat:

„Mint Noé korában történt, úgy lesz az Emberfiának idejében is. Ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek egészen addig a napig, amíg Noé be nem szállt a bárkába. Akkor jött a vízözön és mind elpusztította őket. Ugyanúgy, ahogy Lót napjaiban történt: ettek, ittak, vettek, eladtak, ültettek, építettek. Aztán azon a napon, amelyen Lót elhagyta Szodomát, tüzes kéneső esett az égből, és mind elpusztította őket. Ugyanez fog bekövetkezni azon a napon, amelyen az Emberfia megjelenik."

Félelmetes, de elég egyértelmű beszéd!

János apostol a Jelenések könyvében (5. fejezet) ír egy lepecsételt könyvről, amely a mennyben van. Ezt a könyvet csak a Bárány, vagyis Jézus, maga Isten olvashatja. Ebben benne van minden az emberiség számára fontos igazság. Benne van a jelen, a múlt és a jövő. Isten azonban néha feltöri a pecsétet, és felelevéníti az emberekkel már közölt igazságokat, kényszerítve egy-egy erre a feladatra kiválasztott embert, hogy úgy ismerje meg a múltat, a jelent és a jövőt, ahogyan azt a titokzatos könyv tartalmazza. Aztán ezt Isten felolvastatja, elmondatja ezekkel az emberekkel. De többnyire nem hisznek nekik, kigúnyolják és üldözik őket – a hitetlenek és gúnyolódók élén minden kor farizeusaival és írástudóival, akiknek pedig az lenne a dolguk, hogy Isten titkait, szándékait értelmezzék és az emberekkel közöljék.

Az emberiség történetére, leendő sorsára vonatkozó titkokat is feltárta Isten sok szentnek és prófétának. Prófétáknemcsak Krisztus előtt voltak, hanem voltak és vannak Krisztus után is.

Szent Ágoston az emberiség történelmét, korszakait a teremtés napjai alapján értelmezi. Ahogyan hat nap alatt teremtette Isten a világot és a hetediken megpihent, úgy alakítja, teremti, vezeti a beteljesedés felé az emberiség életét is.

Az emberiség földi történetét Szent Ágoston a hét napjainak megfelelően hét korszakra osztja.

Hétfő:	Ádámtól Noéig
Kedd:	Noétól Ábrahámig
Szerda:	Ábrahámtól Dávidig
Csütörtök:	Dávidtól a babiloni fogságból való kiszabadulásig
Péntek:	A babiloni fogságtól Jézus Krisztusig
Szombat:	Jézus Krisztus eljövetelétől az antikrisztus feltűnéséig
Vasárnap:	A pihenés napja, az ünneplés napja Jézus Krisztus dicsőséges eljövetelével kezdődik. És azzal még nem zárul le a földi történelem.

Amint látjuk, ennek alapján az emberiség történetének a nagyobb szakasza már mögöttünk van. Most az utolsó előtti korszakban vagyunk. A szombatot éljük. És minden jel arra mutat, hogy a szombatnak is a végét. **Nem zárhatjuk ki azt sem, hogy ez a mi nemzedékünk fogja megérni az antikrisztus feltűnését, rövid uralmát, bukását és Jézus Krisztus második, dicsőséges eljövetelét.**

Itt nem pusztán a jövővel kapcsolatos rendetlen kíváncsiságról van szó, hanem történelmi felelősségről. Isten belépett a mi történelmünkbe. Éppen ettől van nekünk kereszténynek, nekünk európaiaknak történelmünk. Mert Európát a kereszténység tette Európává. Ezt soha ne feledjük! Annál fájdalmasabb most látni, hogy Európa hogyan hasonlik meg önmagával, hogyan árulja el és igyekszik magából kivetni a keresz-

ténységet. A pogány népek, a görögök, és a többi népek szemlélete szerint nincs történelem, csak ciklikusság van, körforgás van, minden ismétlődik, nem létezik ezért történelmi felelősség sem. Az idézett Szent Ágoston a keresztény történelemszemlélet, történelemfilozófia legnagyobb alakja. A történelem Isten tervei szerint történik. De Isten szerepet szán az embernek is a történelem alakulásában, ezért minden kornak, minden kor minden emberének megvan a maga történelmi felelőssége.

Jézus Krisztus megmondta előre, hogy fel fog lépni majd az antikrisztus. Jézus Krisztus megmondta előre, hogy Ő maga egykor vissza fog térni dicsőségesen az ég felhőin ugyanúgy, ahogyan apostolainak és tanítványainak a szeme láttára mennybe emelkedett. És majd azután lesz a vég, az utolsó ítélet. De azt nem mondta, hogy az Ő dicsőséges eljövetele és az utolsó ítélet egybeesik. Ezek egymást követő események. És hogy a kettő között mennyi idő telik el, erről nem szól a Szentírás. Amiként a hegyek távolról egy síkban lévő kékségnek látszanak, csak közelebbről szemlélve látjuk, hogy egy hegységen belül is milyen távolságok vannak, ugyanígy a Szentírásban lévő jövőre vonatkozó leírások kontúrjai is távolról szemlélve egybe mosódnak. Amikor majd közelükbe érünk, fogjuk felfedezni a különböző események közti időbeli távolságokat.

A mi korunk történelmi felelőssége, mindnyájunknak, külön-külön történelmi felelőssége, hogy az az idő, ami még az antikrisztus fellépése és Jézus Krisztus dicsőséges eljövetele között van, milyen lesz, és hogy az átmenet az egyik korszakból a másikba milyen lesz.

Ma szemünk előtt zajlik a gonoszság világméretű elterjedése és térnyerése. A gonoszság globalizációját látjuk kibontakozni. A gonoszság úrrá lenni látszik az egész glóbuszon, az egész földkerekségen. Mindez már az antikrisztus műve, az ő fellépését készíti elő. Világuralmának legnagyobb ellensége a Katolikus Egyház, és annak feje, a pápa. Ezért törekszik az Egyház megsemmisítésére, ezért tört gyilkos merénylettel a pápa életére, ezért dolgozik továbbra is elvesztésén.

Az antikrisztusnak el kell jönnie, hiszen ez az alapvető kinyilatkoztatásban, magában a Szentírásban található, de hogy hatalma milyen lesz, mekkora pusztítást fog végbevinni, és hatalma meddig fog tartani, az mirajtunk is, mindnyájunkon múlik. Hogyan múlhat ez rajtunk? Erre szeretnék a továbbiakban rámutatni.

Hogy egy korszakvéget élünk, hogy egy csodálatos új korszak van kibontakozóban, azt csak az nem látja, aki beköti a szemét, vagy akinek a sátán beköti. És bizony sokaknak beköti. Mert sokak életében csatát nyer a sátán a hadi taktikának egy nagyon egyszerű és gyakran alkalmazott fogásával, az álcázással. Ennek az álcázásnak a legsikeresebb formája elhitetni, hogy az ellenség nem is létezik. Enyhébb formái: elhitetni, hogy messze van, elhitetni, hogy nem is olyan erős, elhitetni, hogy szerepe nem is olyan jelentős. Isten és az Ő országának legnagyobb ellensége csatát nyert sok mai ember életében már azáltal, hogy sikerült elhitetnie magáról, hogy ő nem is létezik. A nem-létező ellenségtől nem kell tartani. Annál nagyobb lesz a pánik és a vereség a fellépésekor. Másokkal azt is sikerült elhitetnie, hogy Isten sem létezik. Csak az van, amit látunk, amit ma megeszünk, amit ma élvezünk. Csak anyag van, csak pénz van, csak hatalom van, csak élvezet van. Örök kárhozat nincs. Pokol nincs, vagy ha van is, nincs benne senki. A halált ugyan nehéz letagadni, hogy az nincs. Azt viszont sokaknál eléri, hogy ráérünk még azzal foglalkozni. Meg azt is, hogy ha befejeződik ez az élet, folytatódik majd egy más formában, egy másik élőlényben, egy másik bolygón, egy másik világban. Van sok lehetőségünk a próbálkozásra: most ebben az életben kipróbáljuk a szex örömeit, egy másikban a hatalom kéjes érzéseit, egy harmadikban a többi élvezeteket, és ráérünk majd tizedik vagy huszadik életünkben önmagunk vagy környezetünk jobbátételén munkálkodni. Sorolhatnánk tovább, hogy Isten ellensége hogyan tart rengeteg embert fogságában, hogyan terel biztos úton az örök kárhozat felé. Nem csoda, ha a jövőt is elrejti szemük elől. Pedig Jézus felszólít arra, hogy értelmezzük az idők jeleit.

Mivel a sátán oly sok embert elvakít, szánok egy keveset annak igazolására is, amit az eddigiekben felvázoltam.

Isten az elmúlt időben és napjainkban is sok ember előtt betekintést engedett abba a bizonyos lepecsételt könyvbe. Először egy több évszázaddal ezelőtti, korunkra vonatkozó próféciát ismertetünk, majd pedig a múlt század nagy szentjének, Don Bosconak két próféciáját, amelyek ugyancsak a mi korunkban vannak teljesedőben. Majd pedig rámutatunk ezeknek a három fatimai titokkal való kapcsolatára, s végül történelmi felelősségünkre.

SZENT NÍLUS PRÓFÉCIÁJA a 20. századról

A Sinai hegyen élő Szent Nílusnak († 430), aki előtte Konstantinápoly prefektusa volt és Aranyszájú Szent János barátja, korunkról a következő víziója volt.

„A 20. század közepe táján, amikor már közel van az antikrisztus eljövetele, az emberek értelme a testi szen-

vedélyek miatt el fog homályosodni. E kor embereit az Isten parancsaitól való eltávolodás és emberi méltóságuk leértékelése fogja jellemezni.

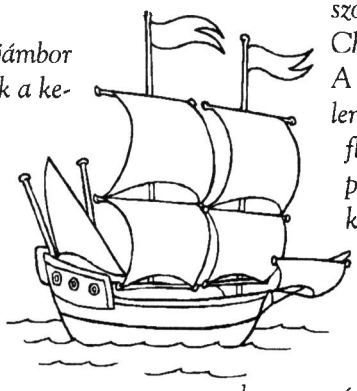
Az emberek megváltoztatják külsejüket. Lehetetlen lesz a nőket a férfiaktól megkülönböztetni az arcátlan öltözködés és a haj divatja miatt. Ezek az emberek kegyetlenek lesznek, mint a vadállatok az antikrisztus fellépése után, akinek kísértéseiben alul maradnak.

A szülőket és az idősebb embereket többé nem becsülik. A szeretet el fog tűnni. A keresztény pásztorok, püspökök és papok haszontalan emberek lesznek, teljesen képtelenek arra, hogy a helyes utat a helytelentől megkülönböztessék.

Abban a korban meg fognak változni a keresztények morális törvényei és hagyományai. Az emberek nem ismerik többé a szerénységet. Ehelyett a tobzódás, dorbézolás és a bírvágy fog uralkodni.

Jaj azoknak, akik kincses ládáikban összehalmozzák pénzüket! Fényűzés, házasságtörés, homoszexualitás, szabotázsakciók, gyilkosságok fognak elszaporodni.

Abban a korban az emberek a dőzsölés és a nagy bűntettek túlburjánzása miatt el fogják veszíteni a Szentlélek kegyelmét, amit a keresztségben kaptak. Nem lesz többé lelkiismeretfurdalásuk sem...

A templomoknak nem lesznek többé jámbor pásztoraik, akik félik Istent. Jaj azoknak a keresztényeknek, akik abban a korban fognak a földön élni. El fogják veszíteni a hitet, mert nem lesz többé, aki meggyújtsa nekik az igazság fényét.

A kevés hűséges elhatárolja magát a világtól és szent menedékhelyekre fognak összegyűlni, hogy lelki szenvedéseiket enyhítsék. De mindenütt csak nehézségekbe ütköznek.

Mindez abból származik, hogy az antikrisztus akar mindenek fölött úr lenni az egész univerzum mestereként. Csodákat fog művelni, és valószerűtlen jeleket végbevinni...

Egyik ember társaloghat a másikkal a világ egyik végétől a másikig. Abban a korban majd tudnak az emberek a levegőben repülni, miként a madarak, és az óceánba alá merülni, miként a halak.

Amikor az emberek eljutnak ide, ezek a szegények (vagyis a gőgjükben elvakultak) életüket kényelemben töltik, anélkül, hogy tudnák, hogy ez a sátán álnoksága. Ez lelkiismeretüket annyira eltölti a nagyzolással, hogy letérnek a helyes útról. Sőt addig viszi őket, hogy elveszítik hitüket a Szentháromság egy Istenben, sőt magát az Istenbe vetett hitet is elveszítik...

Akkor a végtelenül jó Isten látni fogja ezt az elpártolást. A hűségesek kis csapata iránti szeretetből, akiket meg fog menteni, megrövidíti majd azokat a napokat, mert az ellenség még a kiválasztottakat is szeretné megkísérteni és félrevezetni, ha lehetősége lenne rá.

Akkor nyomban megjelenik a büntető kard és a bűnre csábítót kíséretével együtt a mélységbe taszítják."

DON BOSCO ÁLMA
az egyház jövőjéről

„1862. május 30-án Don Bosco azt álmodta, hogy egy csupasz sziklán áll, s a mérhetetlen tenger terül el előtte. A hullámokon rengeteg vitorlás hadihajó sorakozik fel csatarendben. Egyesek ágyúval vannak felfegyverezve, mások gyújtóanyagot tárolnak fedélzetükön. Egy sokkal nagyobb és magasabb hajót igyekszenek megtámadni, amelyet szintén számos kisebb vitorlás támogat. A szél az ellenségnek kedvez. Nem nagy távolságra egymástól, két oszlop emelkedik ki a tarajos hullámok közül. A magasabbikon egy hatalmas szentostya látható, s alatta ez az írás: »Salus credentium« (»A hívek üdvössége«), az alacsonyabbon pedig a Boldogságos Szűz szobra áll. Lába alatt ez a két szó: »Auxium Christianorum« (»Keresztények Segítsége«). A vezérhajó tengernagya (a pápa) látva az ellenség dühös támadását, maga köré hívja a flotta kisebb vitorlásainak kapitányait (a püspököket), hogy kikérje véleményüket. Meg is kezdődik a tanácskozás (az I. Vatikáni Zsinat), de olyan bősz vihar kerekedik, hogy minden parancsnoknak sietve vissza kell térnie saját hajójára. Amikor kissé csillapodik az orkán, újra egybegyűlnek, miközben a vezérhajó folytatja útját (a II. Vatikáni Zsinat). De a vihar nemsokára még bőszültebben söpör végig a tengeren.

Most maga a pápa lép a kormánykerékhez, hogy a két oszlop közé irányítsa a hajót. Az ellenség támadása fokozódik, s a vitorlák is lelankadnak. De aztán szél támad a két oszlop felől (a Szentlélek kegyelme), s a vásznak újra kidagadnak, a pápa azonban súlyosan megsebesül.

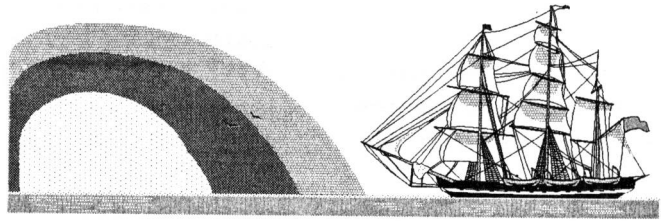
A közelében lévők hozzárohannak s fölemelik, de a szentatya másodszor is megsebesül s meg is hal. Végigzúg a tengeren az ellenség diadalordítása. De alig hogy meghal az egyik pápa, máris egy másik lép a helyébe. Az összegyűlt kapitányok olyan gyorsan megválasztották, hogy a hajók legénysége szinte észre sem veszi a változást. Az új pápának sikerül az ellenséges támadást elhárítania; a két oszlop közé vezeti a hajót s egy-egy lánccal hozzájuk erősíti. Erre nagy zűrzavar támad az

ellenséges vitorlások között. Hanyatt-homlok menekülnek, sok elsüllyed közülük. A pápa oldalán harcoló hajók szintén a két oszlop valamelyikéhez horgonyozzák le magukat, a tengerre fönséges, végtelen csend borul.

Don Bosco megkérdezte Don Ruától:

– Mit gondolsz, mit jelent ez az álom?

– Azt hiszem, a pápai vezérhajó az Egyház. A sok hajó az embereket jelenti, a tenger pedig a világot. A pápával együtt harcoló vitorlások a Szentszékhez hű keresztényeket jelképezik, a többiek pedig az Egyház ellenségeit. A két oszlop: az Oltáriszentség és a Szűz Anya iránti tisztelet.

– Helyes! – válaszolta Don Bosco. – Csupán egy kifejezésedet kell helyesbítenem. Az ellenséges hajók az üldözéseket jelképezik, azokat is, amelyek majd csak a jövőben következnek el. Annyi veszély között két eszközzel lehet megmenteni az Egyházat: a buzgó Mária-tisztelettel és a gyakori szentáldozással."

Itt előre utalunk a 3. fatimai titokra, amelyben nemcsak a pápa megsebesüléséről, hanem haláláról van szó. Itt Don Bosco látomásában egy sebesülésről van szó, amelyből felgyógyul, és utána egy második sebesülésről, amely már halálos lesz.

Don Bosconak volt erről egy másik látomása is, amely a nagy üldözések kezdetéről szól, és a végéről, a Te Deumról is. Ez kevésbé ismert. Egy német, a jövőre vonatkozó próféciákat tartalmazó könyvből származik az alábbi fordítás.

A pápa menekülésének látomása

„Sötét éjszaka volt. Az emberek már nem tudták felismerni az utakat határoló árkokat, hogy visszatérjenek földjeikre. Ekkor megjelent az égen egy nagyon csillogó fény, mintha dél lenne. Egyidejűleg a Vatikánból kilépő, körmenet formáját alkotó, férfiakból, nőkből, aggastyánokból, szerzetesekből, apácákból, papokból álló tömeg vált láthatóvá, melynek élén a pápa állt.

De íme! Egy tomboló vihar egyszerre elsötétítette azt a fényt és a fény és a sötétség között ádáz harc kezdődött. Eközben egy kis térre érkezünk, melyet holtak és sebesültek fednek és ezek hozzátartozói hangos szóval kiáltottak segítségért. A körmenet sorai igen meggyérültek. Miután egy térségen átvonultak, mely a nap húsz felemelkedésének felel meg, mindenki odasietett, aki nem volt Rómában. Mindenki szívét döbbenet kerítette hatalmába. Mindnyájan körben a pápa felé fordulnak, hogy védjék személyét, és szükségben szolgálatára álljanak.

Ebben a pillanatban két angyal vált láthatóvá, amint egy (államfői) lobogót hoztak, hogy a leghatalmasabb püspöknek átadják a következő szavak kíséretében: »Fogadd azok zászlaját, akik a föld legerősebb seregével megküzdenek és azt megsemmisítik. Ellenségeid eltűntek, fiaid sóhajok és könnyek között várják visszatérted.« Azután a lobogóra tekintettek, melynek egyik oldalára ez volt írva: »Az áteredő bűn szeplője nélkül fogantatott Királynő« és a másikra: »Keresztények segítsége!« A szentatya örömmel ragadta meg a lobogót. Amikor azonban látja, hogy mily csekély azok száma, akik körülötte maradtak, igen letörtté válik. A két angyal hozzáfűzi: Menj gyorsan és vigasztald fiaidat. Írj minden fivérednek, akik szét vannak szórva a világ minden részére, hogy az emberek szokásait meg kell újítani. Ezt csak úgy lehet elérni, ha az isteni Ige kenyerét darabonként nyújtjuk át az embereknek. Kateketizáljátok a gyermekeket! Prédikáljátok az örök dolgokat! Eljött az idő, hogy a népeket a népek evangelizálják. A levitákat gereblye, ásó és kalapács alatt fogják megválasztani, hogy beteljesedjenek Dávid szavai: »Azért emelte fel a népet a földről, hogy népének fejedelmei trónja alá helyezze!«

Ezek után elindult a pápa és a körmenet sorai egyre gyarapodtak. Amikor belépett a szent városba, elkezdte azoknak az elpusztítását siratni, akik a városban voltak, akik közül már sokan nem éltek. És amikor visszatért a Szent Péterbe, rázendített a Te Deum-ra, amelybe az angyalok kara énekelve bekapcsolódott: »Dicsőség mennyben az Istennek, békesség a földön a jóakaratú embereknek.« Ezen ének befejezése után azonnal megszűnt a sötétség és a legragyogóbban mutatkozott meg a nap. A városok, falvak és a táj nagyon elnéptelenedett, a föld szét volt taposva a vihartól, ártól és jégesőtől, és a népek kézen fogva mentek és mondogatták egymásnak: »Van Isten...«

A száműzetés kezdetétől a Te Deum felcsendüléséig 200-szor emelkedik fel a nap. A teljes idő, míg mindez bekövetkezik, a nap 400 felemelkedésének felel meg."

Nem értelmezzük ennek a látomásnak minden részletét, különösen zsákutcába vezet a napok számolgatása, csak néhány momentumra hívjuk fel a figyelmet.

„Menj gyorsan és vigasztald fiaidat! Írj minden fivéredneк, akik szét vannak szórva a világ minden részére, hogy az emberek szokásait meg kell újítani. Ezt csak úgy lehet elérni, ha az isteni Ige kenyerét darabonként nyújtjuk át az embereknek. Katekizáljátok a gyermekeket! Prédikáljátok az örök dolgokat! Eljött az idő, hogy a népeket a népek evangelizálják."

Gondoljunk a Szentatya az egész világot bejáró, testvéreit vigasztaló és erősítő írásaira, körleveleire, apostoli buzdításaira, arra, hogyan hirdette meg a világ újraevangelizálását. Még egy pápa se volt, aki ennyit írt volna. A világ a gonoszság erői tevékenységének köszönhetően újra pogányságba süllyedt, újra kell evangelizálni, újra a katekizmusra, újra a hit elemeire kell oktatni.

Íme máris itt van egy kis csokorra való mindnyájunk történelmi felelősségéből. Hogyan vagyok a Mária-tisztelettel? Vajon hagytam, hogy a sátán, egyéb értékeim mellett, ezt a legnagyobbat, az Édesanya tiszteletét is elrabolja tőlem? Pedig éppen ez a tisztelet, a Máriával való bensőséges gyermeki kapcsolat óvhat meg nagy bukásoktól, szerezheti vissza az eltékozolt kincseket.

Hogyan vagyok a gyakori, méltó szentáldozással? Mindkét jelző hangsúlyos: gyakori és méltó. Kihasználom-e a szentáldozásban rejlő lehetőségeket? Járulok-e minden vasárnap szentáldozáshoz? Vagy csak ott vagyok a szentmisén? Nem veszem a fáradságot, hogy meggyónjak? Vagy, ami ennél is rosszabb, megyek áldozni szennyes lélekkel, bűnbánat nélkül? Ez Jézus arcul csapása, leköpése, kigúnyolása.

Hogyan vagyok hitem továbbadásával? Minden szülő felelős gyermekei vallásos neveléséért. De nemcsak gyermekeiért, férjéért, feleségéért, hanem a szomszédokért, a barátokért, az ismerősökért is. Sőt, eljött már az ideje annak is, hogy az utcára kiállva evangelizáljuk az embereket, oly nagy lett a sötétség körülöttünk. Már nemcsak a papoknak kell evangelizálniuk, hanem a „népeknek kell evangelizálniuk a népeket".

Már most is nagy a sötétség, de még nagyobb lesz, és amikor elérkeznek a csapások, akkor sokan fogják mondogatni, hogy „van Isten", ahogyan ez háborús időkben, nagy tragédiák idején lenni szokott. Sokak szeme meg fog nyílni, és akkor különösen szükség lesz annak megmutatására, hogy milyen Isten. Ezt pedig csak akkor mutathatjuk meg, ha mi magunk is megismertük, hogy milyen is Ő.

Azt hiszem nagyon sok mulasztásunkat meg kell bánnunk, és megígérnünk, hogy holnaptól másként csináljuk.

K. J.

A HARMADIK FATIMAI TITOK

II/2. rész

Mikor következik be mindez? Sokak szemében összekapcsolódtak ezek a várakozások az ezredfordulóval. A Szentatya megnyilatkozásai (csak néhányat idéztünk ezek közül) is okot adhattak ezeknek a várakozásoknak a milleneummal való összekapcsolására.

A nagy apokaliptikus szorongatások, az antikrisztus fellépése, Krisztus dicsőséges visszajövetele a Szentírásban szerepelnek. De hogy mindez mikor következik be, azt nem tudjuk.

„Nem tudjátok sem a napot, sem az órát" (Mt 25,13).

Isten az időpontok elrejtésével éberségünket akarja fokozni. Abból, hogy mindez nem következett be a kereszténység és az emberiség nagy jubileumával kapcsolatban, nem következik, hogy egyáltalán nem fog bekövetkezni.

Az isteni próféciák nem az események forgatókönyvét akarják velünk közölni, hanem figyelmeztetések, hogy mindaz a negatívum, fenyegető veszedelem, ami azokban szerepel, bekövetkezhet, ha nem változtatunk magatartásunkon.

Tipikus példája ennek Jónás Ninivével kapcsolatos jövendölése. A jövendölés feltételes volt, teljesülése Ninive lakóinak a válaszától függött. Aquinói Szent Tamás is beszél arról, hogy még:

„Az igazi próféták sem tudják mindazt, amit a Szentlélek látomásaik, szavaik vagy cselekedeteik által közölni akar."

Különösen nem tudják az időpontokat.

Az emberiség és a kereszténység jövőjére vonatkozó próféciákat nem szabad szó szerint értelmezni. Mindegyikkel kapcsolatban ott van az az alapvető értelme-

zési probléma, hogy a próféta szívében átél valamit, de amikor azt lefordítja emberi nyelvre, az eredeti isteni üzenet torzulhat.

A jövendölések Isten részéről magvetések, amelyeknek meg kell teremniük a maguk gyümölcsét, és a végső kimenetel az emberi közreműködésen is múlik. Lehet, hogy Isten tervében ezeknek az eseményeknek a beteljesedése, amikről most szó volt, úgy szerepelt, hogy bekövetkeznek a nagy jubileumig. De mivel nem működtünk Vele együtt kellőképpen, még elhalasztotta azokat. És az is lehet, hogy irgalmában halasztotta el, hogy időt adjon még sokaknak a megtérésre.

A Messiás első eljöveteléről legtisztábban az ószövetségi próféciák szóltak. Az ószövetségi választott nép őrizte meg legtisztábban a Messiásra vonatkozó reményeket. De más népek, más kultúrák is várták a Megváltó eljövetelét. Hogy az emberiségre a mostaninál egy boldogabb korszak virradhat, ez a várakozás ott él nemcsak a kereszténységben, hanem más vallásokban, más kultúrákban is.

Az ókori görög-római civilizáció bukása után Európára egy sokkal boldogabb, keresztény korszak köszöntött, még ha azt a mai nagy szellemi sötétséget terjeszteni kezdő „felvilágosultak" lekicsinylően „középkornak" is nevezték, vagyis amolyan átmenetnek, közbülső időnek az általuk magasra emelet ókori pogányság, és saját tökéletesnek tekintett koruk között, amelyben megkezdődött a keresztény értékektől való elpártolás.

Nem zárható ki, hogy a világ végső transzcendens beteljesedése előtt – még ennek a mostani földi történelemnek a keretei között – ránk ne virradhatna egy boldogabb keresztény korszak.

És az sem zárható ki, hogy mindez az Emberfiának a Szentírásban megígért második eljövetelével veszi kezdetét. Sőt ezt valószínűsítik a Szentatyának a jubileumi év végén, 2000. december 6-án mondott szavai:

„Az Ő kezébe kell helyeznünk magunkat, úgy vetve alá magunkat Igéjének, vezetésének, mint tapasztalatlan gyermekek, akik csupán az Atyánál keresik biztonságukat: Aki Isten országát nem úgy fogadja, mint a gyermek, nem megy be oda, mondja az Úr (Lk 18,17). Ebben a szellemben kell könyörögnünk: Jöjjön el a te országod! (...) Ez az a kérés, amely figyelmünket Krisztus visszatérésére összpontosítja, és erősíti vágyakozásunkat Isten országának végső eljövetelére (...), míg csak teljességében be nem lép világunkba."

Krisztusnak ezt az előttünk álló második eljövetelét sokan igyekeznek összekapcsolni az egyháztörténelem folyamán néhányszor már előkerült millenarizmussal.

Vannak, akik ma is azt mondják, hogy Jézus második eljövetelének olyan értelmű várása, amely nem zárja le a történelmet, hanem a visszatért Jézus földi világunkba lép be, millenarista várakozás. De a kettőnek semmi köze egymáshoz.

A Jelenések könyvének értelmezése nem kis exegetikai feladat. Aki szeretne világosabban látni a Jelenések könyvének 20. és azt követő fejezeteivel kapcsolatban, ahol erről a bizonyos ezeréves uralomról is szó van, az olvassa el „Az ezeréves uralom" című cikket a Mária Kora című folyóirat 2000/3-as számában.

Összefoglalás:

Annak az evangéliumi részletnek alapján, amelyről elmélkedtünk, hasonlóság lesz Jézus második, dicsőséges eljövetele és a vízözön, valamint Szodoma és Gomorra pusztulása között.

A bűnök mind a vízözön előtt, mind Szodoma és Gomorra pusztulása előtt oly mértékben elhatalmasodtak, hogy az akkor élt emberek pusztulását vonták maguk után.

A bűnök, napjainkban is hasonló, sőt ezeket felülmúló mértékben elszaporodtak.

A bűnök elszaporodását, világméretű elterjedését az ég, a Szűzanya ismételt közbelépései, megtérésre való felszólításai se tudták megakadályozni. Ezért a pusztulás, a megtisztulás be fog következni, amely az Egyháztól is nagy áldozatokat kíván, talán pápájának és vele együtt sok kereszténynek a vértanú-halálát is. Kihulló vérük azonban Jézus vérével egyesítve új vetés, egy ránk váró boldog korszak magvetése lesz.

Új Pünkösd következik, Jézus dicsőségben visszatér a Földre, legyőzi az antikrisztust és annak csatlósait. Ez egyúttal Mária Szeplőtelen Szívének a diadala lesz, ahogyan ő ezt Fatimában megígérte.

Történelmi felelősségünk (stratégiai célok):

1. Megtérés, bűnbánat, vezeklés, engesztelés.

2. Ellenállás a gonosznak: gátak építése, a szennyáradat feltartóztatása.
3. Önmagunk teljes átadása, felajánlása Jézusnak, Mária Szeplőtelen Szívének, ahogyan ezt a Szentatya teszi (Totus Tuus, nőnemű formában: Tota Tua).
4. A félelem legyőzése, önmagunkból való kivetése („Jézusom, bízom Benned!"); felkészülés a vértanúságra is; nem a világra, hanem teljesen Istenre figyelünk.

»Nem tudjátok sem a napot, sem az órát.«

E célok megvalósítása érdekében teendő konkrét lépések (taktikai célok):

1. Gyakorlati bűnbánat, szentgyónás, szentáldozás, imádság, mindenek előtt rózsafüzér imádság.
2. A Mária által Fatimában kért elsőszombati gyónás, szentáldozás, a rózsafüzér imádkozása a Szentatya útmutatásai szerint, és annak titkairól való legalább negyedórás elmélkedés.
3. Hitünkben való elmélyedés, hitünk tanulása, továbbadása, evangelizálás.
4. Olyan közösségekhez való csatlakozás, olyan közösségek építése, ahol Jézus van a középpontban, vagyis ahol a szeretet uralkodik, ahol az Ő tervei valósulnak meg; ahol közösen imádkoznak, egymást közösen támogatják, az ima- és egyéb tapasztalatokat egymással megosztják; és amelyek nem zárulnak be önmagukba, hanem osztódnak, mint a sejtek, és a szeretetet kifelé is megélik az irgalmas és a másokat mentő (üdvözítő, mások üdvösségén munkálkodó) szeretet konkrét cselekedeteiben.

K. J.

HALLOM A JELET

(Egy haldokló amerikai katona imája)

Íme, Uram, én soha nem szólítottalak meg Téged, most mégis szeretnék Neked jó napot kívánni. Az emberek azt mondták nekem, hogy Te nem is létezel, s a buta fejemmel mindezt el is hittem nekik.

Tegnap este egy gránáttölcsérből néztem fel a csillagos égboltra. S abból következtettem arra, hogy hazudtak nekem. Ha szakítottam volna időt arra, hogy megnézzem műveidet, magamtól rájöttem volna, hogy a bolondját járatták velem.

Szeretném tudni, Istenem, hogy idenyújtanád-e nekem a kezedet. Az érzésem azt súgja, hogy Te megértesz. Különös, ide kellett jönnöm, ebbe a földi pokolba, hogy legyen időm belenézni az Arcodba. Úgy gondolom, most nem kell sokat beszélnem; de örülök, hogy ma Rád találtam. Azt hiszem, hamarosan üt a támadás órája, de amióta tudom, hogy közel vagy hozzám, nem félek.

Hallom a jelet. Istenem, mennem kell. Szeretlek Téged, ezt meg akarom mondani Neked. Kemény harc lesz, ki tudja, hátha ezen az éjszakán odaérkezem a Te házadhoz.

Azelőtt nem voltam Hozzád nagyon barátságos, éppen ezért gondolkodom azon, vajon várszel rám az ajtóban. Íme, sírok, hullanak a könnyeim!

Most mennem kell, Istenem, a viszontlátásra. Különös: amióta Rád találtam, nem félek attól, hogy Hozzád kell mennem.

(1945-ben, egy Olaszországban elesett amerikai katonánál találták ezt az imádságot.)

Ami a gyónásainkból sokszor kimarad...

Vannak olyan bűnök, melyeket nem veszünk figyelembe, mert azt gondoljuk, hogy nem fontosak. Pedig sok esetben lehet, hogy egész magatartásunkat azok irányítják. Basilea anya bölcsen szól az Ige alapján a kritizálásról.

KRITIZÁLÁS – ÍTÉLKEZÉS

A kritizálás és ítélkezés bűne – hasonlóan a büszkeség bűnéhez – Isten előtt különösen súlyos megítélés alá esik. *„Isten a kevélyeknek ellene áll"* (1Pt 5,5). Még ha valaki hisz is Jézusban, de ragaszkodik ahhoz, hogy ítélkezzen mások felett, nem számíthat Istenre. Akkor Istennek szembe kell helyezkednie vele. Milyen szörnyű lenne, ha Isten ellenségünk lenne, ha az Ő haragja alatt lennénk, amely teljes hatását a másvilágon fogja megmutatni. Ezért figyelmeztet olyan élesen, határozottan bennünket Jézus:

> *„Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek. Mert amilyen ítélettel ítéltek, olyannal ítéltettek"* (Mt 7,1-2).

A mások feletti ítélkezés Isten haragját hozza ránk. Szembefordul velünk, mivel ez a bűn különösen sátáni. A mások vádolása és a felettük való ítélkezés a sátánra jellemző. Ő a vádoló. Az ítélkezés büszkeségünknek egyik megnyilatkozása, melyet a sátán manipulál. Nagy vakmerőséggel ítélkezünk minden felett, amit látunk, vagy másoktól hallunk. Tesszük ezt általában anélkül, hogy ismernénk a körülményeket, az illetők viselkedésének, vagy hibájának okát. Az ítélkezés sátáni méreg a szívünkben, amely szörnyű ítéletet hoz ránk, ha ragaszkodunk hozzá. Jézus világosan beszél erről, amikor így nevezi az ítélkezőket: *„Képmutató!"* (Mt 7,5). Jézus megfenyegeti a képmutatókat, kijelentve, hogy nem az ő királyságába, hanem a pokolba: a „hazugság atyjához" jutnak. Így az ítélkező lelkület, melyet a vádoló táplál, a mi legnagyobb ellenségünk. Szívünk mélyéből gyűlölnünk kell, egy szikráját sem szabad megtűrnünk magunkban, hacsak Jézus országa helyett a vádoló birodalmában nem akarjuk találni magunkat.

Hogyan szállhatunk szembe ezzel az ellenséggel? Először is fel kell ismernünk azt a tényt, hogy telve vagyunk kritizáló lelkülettel. Abba kell hagynunk a magunk mentegetését emiatt a bűnünk miatt. Nem hozhatunk kifogásokat ezt mondva: „El kell mondanom másoknak, mit tesznek rosszul, hogy megakadályozhassam, hogy elrontsák a dolgokat." Valójában a helyzet az, hogy élvezzük, hogyha korrigálhatjuk vagy megfeddhetjük őket. Gyakran a kritizáló lelkületünk forrása a lázadás, vagy bosszúság, mivel valaki akaratunk ellen valót tett.

Ezért kritizáljuk és vádoljuk az illetőt. Így Isten világosságában meg kell állapítanunk, hogy vakmerő dolog másokat vádolni, szemrehányással illetni, felettük ítéletet mondani. Ekkor vétkezünk a felebarátunk ellen, azáltal, hogy másokat is ellenük fordítunk és ezzel súlyos sérülést okozhatunk neki. Amikor csendességünkben megvizsgáljuk lelkiismeretünket, kérdezzük meg magunktól: Hol lettem vétkessé abban, hogy ítélkeztem mások felett, és szemrehányással illettem őket? Mit eredményezett kritizáló lelkületem már eddig is? Lehet, hogy emberek életét döntötte romba. Otthon, vagy munkahelyen nem okoztam lelki sérülést embereknek azáltal, hogy újra és újra szemrehányással illettem, folyton vádoltam őket? Hogyha mi, például mint szülők vagy nevelők ezzel a sátáni méreggel töltöttük meg szívünket és szórtuk ezt másokra, akkor be kell vallanunk, hogy Isten elítél bennünket, amiért a sátán szolgáivá váltunk.

Milyen szörnyű aratásban lesz részünk! Kritizáló lelkületünk elrabolja a legdrágább ajándékot, amelyet Jézus adott nekünk: a bűnbocsánatot és bűneink eltörlését. A kritizáló lelkület annak az Istennek a haragját hívja ki, Aki megbocsátott nekünk, ahogy az irgalmatlan szolga példázata elmondja nekünk. Bár megbocsátott ennek a rabszolgának, mégis átadta őt a börtönőrnek, mivel ez a szolga nem akart megbocsátani a felebarátjának (Mt 18,32-34).

Ez tehát azt jelenti, hogy teljes szívből meg kell térnünk, és mindent meg kell tennünk azért, hogy megszabaduljunk ebből a kritizáló lelkületből. Itt Jézus szava szerint kell cselekednünk:

> *„És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vájd ki azt"* (Mk 9,47).

Ez azt jelenti, hogy erőteljes csatába szállok a mások feletti ítélkezés sátáni bűne ellen. Jézus világosan meg-

mutatja az utat, amelyet követnünk kell. Más módon nem élhetünk át szabadulást.

„...Vesd ki előbb a gerendát a te szemedből!" (Mt 7,5)

Jézus figyelmeztet bennünket: Ne folytassátok tovább a másokról való véleménynyilvánítást, és az ő vádolásukat, mielőtt el nem csendesedtek Isten jelenlétében, és nem kérdezitek meg, hogy nem ugyanebben a bűnben vagytok-e vétkesek?

Általában akkor nyer teret az ítélkezés bűne életünkben, ha elmulasztjuk ezt megtenni. Nem követjük Jézus parancsát; egy pillanat alatt ítélkezünk, anélkül, hogy először csendben lennénk az Úr előtt, anélkül, hogy megaláznánk magunkat bűnünk miatt, mely sokkal súlyosabb. Isten világosságában rájövünk arra, hogy ugyanaz a vétek, hiba bennünk is megvan, talán erőteljesebben és ráadásul sok más nem kívánatos jellemvonással együtt. Ekkor meglátjuk, hogy vétkünk „gerendához" hasonló az atyafiak „szálkájához" képest. Szégyenkezni fogunk saját bűnünk miatt, és megszabadulunk mások kritizálására irányuló merész, ingerült vágyunktól.

Ekkor lesújt bennünket a Pál apostol által leírt Ige:

„Annakokáért menthetetlen vagy óh ember, bárki légy, aki ítélsz: mert amiben mást megítélsz, önmagadat kárhoztatod; mivel ugyanazokat műveled te, aki ítélsz" (Róm 2,1).

És a továbbiakban:

„Te pedig miért kárhoztatod a te atyádfiát? Avagy te is miért veted meg a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan odaállunk majd a Krisztus ítélőszéke elé" – és megítéltetünk emiatt a bűn miatt (Róm 14,10).

Így ma új utat, új helyet kell választanunk. Ahelyett, hogy mások fölé az ítélőszékbe ülnénk, ott kell helyet foglalnunk, ahol érdemeljük: a vádlottak padján. Ott ítéltethetünk meg, és ott halljuk Isten ítéletét bűneinkre.

Ha készek vagyunk így cselekedni, Isten sem lesz ellenünk, és kikerülünk a vádoló kezei közül. Ellenkezőleg, a mi Urunk Jézushoz fogunk tartozni, aki eltűrte, hogy ötszöri kihallgatás során vádolják Őt. Így cselekedett, bár ártatlan volt. Nem kellene hát nekünk – akik valóban vétkesek vagyunk – képesnek lennünk elfoglalni ezt a helyet? Ha elkezdjük komolyan ítélni magunkat, kérni fogjuk szeretteinket és munkatársainkat, hogy a kendőzetlen igazságot mondják el velünk kapcsolatban. Megalázva magunkat ezek alatt, képesek leszünk elfogadni mások feddését, még akkor is, ha azok igazságtalanok. Ekkor ajkunk és szívünk csendes marad. Már nem tudunk másokat oly gyorsan és élesen kritizálni.

Jézus az alázatos szeretet útját járta. Porig alázta magát és engedte, hogy elítéljék. Testének tagjait ennek a szeretetnek a megélésére váltotta meg, amely szeretet elfedezi mások hibáit, ahelyett, hogy kritizálna, megbocsát és tűr, ahelyett, hogy felróna, amely a kritizálás helyett kedvességet ad.

Természetesen ez nem azt jelenti, hogy megtűrjük a bűnt. De ha valaha is ítéletet kellene mondanunk, tisztán, de ugyanakkor alázatos és szeretetteljes szívvel fogjuk tenni.

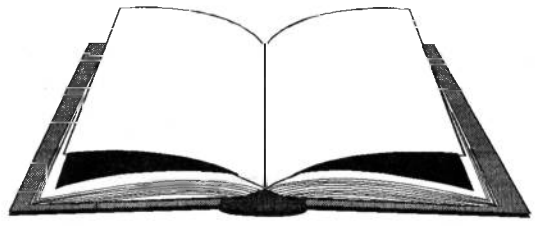
Ha valaki élet-halál harcba kezd kritizáló lelkületével szemben, meg fogja látni, hogy semmi sincs oly mélyen beleivódva ádámi természetünkbe, mint ez a lelkület. Nem fog egy nap alatt eltűnni még akkor sem, ha döntünk: „Engedni akarom, hogy megítéltessek, szájamat a porba teszem." Nem, az egész természetünk, vérünk át van ezzel itatva. Csak Egyvalaki van, Aki erősebb, mint a mi régi Ádámunk. Ez Jézus Krisztus. Vérének nagyobb ereje, hatalma van, mint annak a vérnek, amelyet atyáinktól örököltünk. Jézus vérének tökéletes hatalma van arra, hogy szabaddá tegyen bennünket, ha újra és újra kérjük ezt. Valóban hatalma van arra, hogy megtisztítson bűneinktől, a mások feletti ítélkezés nagy bűnétől, a képmutatástól, amely vétkessé tesz és a sátán kezeibe visz bennünket. Hitben meg kell ragadnunk ennek a Vérnek a megváltó erejét. Ez csak e bűnnel szembeni erőteljes küzdelem, a hit és imádság naponkénti csatája útján valósul meg. Magában foglalja a hit „mégis" szavát, megtapasztalt vereségeink ellenére is: „Szeretetadásra és megbocsátásra váltattam meg!" Aki tökéletlenségei ellenére is állhatatos akar maradni ebben a csatában, hitben megragadva Jézus megváltó hatalmát, meg fog szabadulni a mások feletti ítélkezés súlyos bűnéből.

M. Basilea Schlink

A „Mária nővérek" engedélyével közöltük (Basilea anya „Győzelem a bűn felett" című könyvéből).

KÖNYVAJÁNLÓ

John Main OSB: A szemlélődés útja

Könyvet ajánlani számomra olyan, mint kézzel írt levelet küldeni szeretteimnek. Tudom, hogy egyre többen és többen már csak sejtik, mit is jelent ez. A legfrissebb E-mail és SMS generáció még talán a helyet sem ismerné, ahol a kézzel írt levelet fel lehet adni, ha nem lenne ott bank és mobil feltöltési lehetőség. Nem állítom, hogy ez feltétlenül a „romlás" jele, de annyi bizonyos, „kihaló" félben van a gondolatok közlésének ez a régi módja. Papírral és tollal a kézben, szeretteinkre gondolva meghitt pillanatokat élhettünk át egykor. Egy-egy tintafolton, lendületes vagy éppen lendületét vesztett vonalon, könnyedén vagy nehézkesen megfogalmazott gondolaton keresztül a levél megtelt személyes jegyeket hordozó árulkodó jelekkel. Élővé varázsolva az üzenetet.

Szeretném, ha könyvajánlóimat ilyen élő üzenetként olvasnák. Személyesen írom őket, személy szerint Önöknek, Szeretteimnek, a Közösségnek, melynek Isten igenis kifürkészhető szándéka szerint mindannyian tagjai lehetünk.

A minket körülvevő világias világ egyre körmönfontabban és egyre nagyobb erőkkel próbál beszippantani bennünket. Kelepcéket állít, akadályokat gördít hitünk hétköznapi gyakorlása, megélése és vállalása elé. Olykor talán észre sem vesszük, amint nem állunk ellent a kísértéseknek, amint „gondolattal, szóval, cselekedettel vagy mulasztással" vétkezünk Isten akarata ellen. Megerősítésre van tehát szükségünk, testi, lelki vértekre a szüntelen támadásokkal szemben.

Egyéni „földi" életünk bármennyire is hasonló másokéhoz, egyedi és megismételhetetlen. Sorsunkat magunk alakítjuk, ha közben nem is vagyunk egyedül, az „elszámoláskor" vállalnunk kell a felelősséget. Nincs kibúvó! A kérdés személyesen szól: „Ellene mondtál-e a gonosznak?" A válasz hétköznapjainkban alakul Igenné, vagy Nemmé. „Az attól függ", „ha úgy veszszük", „tulajdonképpen" válasz nincs.

John Main, János testvér, aki világi életében a Távol-Keleten, mint a Britt Birodalom hivatalnoka szolgált és nemzetközi jogot tanított Dublinban a Szentháromság egyetemén, 1959-ben lépett be a bencés rendbe. Bencés szerzetesként apátságot alapított Montreálban 1977-ben.

Egy olyan közösséget teremtett, mely szerzeteseknek és laikusoknak egyaránt próbálja a bencés szerzetesi élet mélységét belevinni a modern, nagyvárosi életbe. Apátsága csakhamar az ima és a szemlélődés nemzetközi központjává vált. János testvér 1982-ben bekövetkezett haláláig, különleges hangulatú, csendes, figyelmes és mélységesen komoly találkozókat tartott monostorában a nagyrészt munkából érkező hallgatóságának. Ezeken a találkozókon különböző nemű, korú és foglalkozású emberek sajátíthatták el a csendes szemlélődés gyakorlatát.

A Montreáli Bencés Monostor szerzetesei Laurence Freeman OSB szerkesztésében, előbb hangkazettán, majd könyv alakban is megjelentették John testvér szemlélődéssel kapcsolatos tanításait, melyek célja, hogy meggyőzzék az embereket a keresztény szemlélődés hagyományának és gyakorlatának fontosságáról és egyszerűségéről, hogy vágyat ébresszenek a csendre és az önfegyelemre. A könyv különös jellemzője az egyszerűség. Szövege nem összefüggő, egymásra épülő, nem folyamatos, hanem bármely ponton bele lehet kapcsolódni. Meghagyja az előszóban elhangzott tanítások köznyelvi stílusát és ismétléseit. Az ismétlések mindig más, új összefüggéseket tárnak fel az alapvető tanításon belül, egyre mélyebben érintenek meg bennünket.

Ahhoz, hogy eldöntsük, hasznossá válhat-e számunkra ez a könyv, elég csak bevezetőjébe bepillantanunk. Figyelemfelkeltésül álljon itt ebből néhány kiragadott gondolat:

Egyes kultúrákban a szemlélődést zarándoklatnak tekintik – zarándoklatnak önmagunk középpontjába. Emberi ösztönünk azt súgja, hogy nem találhatunk végső megelégedést a fogyasztásban és a termelésben, és életünk végső értelmét sem találhatjuk meg önmagunkon kívül. Magunkon, magunkban kell tehát kezdenünk.

Az Újszövetség központi üzenete az, hogy valójában egy imádság létezik, ez pedig Krisztus imája. John Main

úgy nevezi ezt az imát, hogy szeretetáram, amely folyamatosan árad az Atya és a Fiú között. Ez a szeretetáram pedig a Szentlélek.

John testvér meggyőződése, hogy ahhoz, hogy teljes emberi életet tudjunk élni, amennyire csak lehet, meg kell nyílnunk ezelőtt a szeretetáram előtt.

Ahhoz, hogy erre képesek legyünk, meg kell ismernünk egy utat, ami túllépve szétszórtságunkon, a csenden keresztül Jézushoz és az élet teljességéhez vezet.

Újra kell gondolnunk az imához való hozzáállásunkat. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy megtanulunk nyugalomban és csendben lenni, nem gondolva önmagunkra. Nyitottá válunk az Atyára Jézuson keresztül. Amikor imádkozunk, egy olyan szemmé válunk, amely lát, de önmagát nem látja.

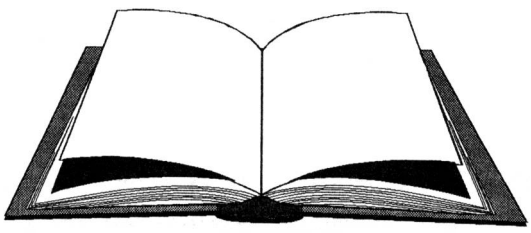
Fontos, hogy ne próbáljunk kigondolni vagy elvárni semmiféle élményt vagy megtapasztalást.

A tanítások olvasása során világossá válik, hogy mindannyian hivatottak vagyunk a keresztény ima csúcsaira, az élet teljességére.

A szemlélődésben megtapasztalhatjuk, hogy önmagunk középpontjában lenni annyi, mint Istenben lenni. Ez a kereszténység alapvető lényege. Ahogy Jézus mondja: *„Isten országa bennetek van"* (Lk 17,21).

E tanítások nem csak elvi, de gyakorlati útmutatásokat is adnak a szemlélődés imamódjához. Attól tartok, sokunk számára talán ezek betartása okozhatja a legnagyobb nehézségeket. Először is a cél eléréséhez naponta, reggel és este legalább 20 percet el kell különítenünk. A többi már megy „magától"!

Lucie Christine naplója

Elmúlt századunk végén és jelenünkben, hatalmas mértékben nőtt meg az érdeklődés a félreértelmezett misztika, a misztikusnak vélt irodalom, az ilyen jellegű életfelfogás és eseménymagyarázatok iránt. E jelenség kézzel fogható termékei közt, hogy csak a „slágerré" váltak közül említsek néhányat: Csillagok háborúja, Jurassic Park, Gyűrűk ura, Harry Potter, Elveszett frigyláda fosztogatói, számos olyan akad, mely sokkal inkább a titokzatos, ködös, ezoterikus, földön kívüli, képzelgő és elképesztő oldaláról közelít a misztikához, mintsem annak tradicionális keresztény felfogását követné.

Mindennek magyarázata, hogy a materializmus eluralkodásával az egyén elszakadt a természettől, mesterségesen felépített és szabályozott társadalmakban él, melyekben nem találja helyét, önazonosságát, ugyanakkor vágyik ezek gyors, idő-, és energiatakarékos megtalálására. Természetes ösztönreakciók ezek, melyekben nem annyira a valóság tudatos keresése, felfedezése a cél, mintsem a mihamarabbi, könnyed kielégülés elérése, melyre jelen civilizációnk számos vívmánya csábít – elég csak a reklámokra gondolnunk.

Nem véletlen, hogy e keresések gyakran a földi kincsek felhalmozásába torkolnak, hisz a kreált hősökkel csak úgy azonosulhatunk, ha nekünk is van fénykardunk, szuper járművünk, vagy ezek híján komputerünk, mikrohullámú sütőnk, vagy éppen PH semleges szappanunk.

Ahhoz, hogy megtaláljuk helyünket és önazonosságunkat, valóban keresnünk kell azt, méghozzá nem a tárgyiasult világban, hanem szívünk mélyén.

Ahogy Jézus mondja: *„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön... gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben... mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is... Ne aggódjatok... és ne mondogassátok: »Mit együnk?«, vagy: »Mit igyunk?«, vagy: »Mibe öltözködjünk?« Mert ezeket a pogányok keresik. Hiszen tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. Ti keressétek először az Isten országát és annak igazságát, és mindezt megkapjátok hozzá."* (Mt 6,19.20.21.31-33)

E sorokat gondolatébresztőnek szántam egy könyvhöz, mely 1942 óta most jelent meg ismét magyarul a Marana Tha kiadásában. Katona István atya a misztikus irodalom gyöngyszemének nevezi **Lucie Christine** (1844-1908) **naplóját**, melyet **„Egy családanya misztikus beszélgetései Jézussal"** alcímmel adott közzé. A könyv ugyan régi, de ma is időszerű és haszonnal forgatható. A napló eleven cáfolata annak a nézetnek, miszerint a misztikus kegyelmek csak a kolostorok, zárdák világtól elzárt légkörében találhatnak befogadókra.

Lucie Christine valójában álnév, a napló egy francia hölgyé, aki többgyermekes családanyaként, a házasság szentségében élve, a világi élet forgatagában találta meg élete értelmét, a kegyelmet, hogy érzékelje Isten jelenlétét.

Lelki élményeiről 33 éven át nem tudott senki más, csak egy falusi plébános. Nem kérkedni akart hát kiválasztottságával, sokkal inkább titkolta azt. „Mesterem! Engedj mindig így maradnom, hogy senki se ismerjen, s egyedül Hozzád simuljak az egész örökkévalóságon át!" – írja alázatosan az 1870-1882-es éveket felelevenítő első füzetében. Kegyelmi élményeit a falusi plébános kívánságára kezdte naplóba írni. Üdvözítő urunk egy alkalommal, 1888. május 15-én ezt mondta neki: „Légy az Én csatornám, hogy rajtad keresztül kegyelmeim másokra is kiáradjanak." „Lucie" engedelmeskedett a kívánságnak, de kért: „Engedd meg, hogy angyalaid egyike ide álljon közém és mindenfajta emberi tekintet közé, hogy tollamat vezérelve ne engedjen semmi olyat írnom, amit Te nem helyeselsz, ó Örök Igazság, s ami imádandó akaratoddal meg nem egyezik."

Lucie kért és kapott. Naplójában leírja, hogy napi kötött és kötetlen imáival, a Szentáldozások segítségével, hogyan került egyre közelebb és közelebb az Úrhoz.

Könyve nem csak a keresztény misztika helyes megközelítéséhez ad támpontot, de a gyakorlati élethez is közelebb hozza azt, amennyiben példáin keresztül beavat abba a valóságba, amit Istennel való misztikus egyesülésnek nevezünk. Az egyesülésbe mely egyéni és családi életünkön kívül az élet számos világi vonatkozású részletét is megszentelni képes.

Mester László

»Jöjjön el a Te országod!«

Kolostorunk, halottakat is felrázó, erélyes kapucsengője ugrasztott ki, a karácsony előtti fagyos hajnalon, az ágyból. Többé-kevésbé leplezett belső feszültséggel nyitottam ajtót, majd tátottam el a számat a talpig tiroli népviseletbe öltözött idős asszony láttán. Csodaszép ruha, minden egyes darabján érződött a gondos kezek munkája. A közel nyolcvanéves asszony nagy gonddal, mint ki igen-igen nagy ünnepre készül, volt felöltözve. Álltam, mint aki előtt felrepedt világunk vászna és betekintést nyert a csodák, mesék világába. Az asszonyból, a kortól, küzdelmektől megérett arcából, a csodaszép, népviseletbe öltözött szikár alakjából, áradt a fény, a békesség és a méltóság.

Megszólalt: „Ez a ferences gyermekotthon?"

Akadozó válaszomra elmondta, hogy Ausztriából jön, és hogy a világháborúban, valahol a mi vidékünkön ölték meg a férjét, akinek az elvesztése neki és gyermekeinek egy életre szóló hatalmas tragédiát jelentett. Elmondta, hogy a fájdalom miatt sohasem tudott Erdélyre jószívvel gondolni, s most idős korára szeretné ezt a földet is szeretni, mely férjének végső nyughelyet adott. Szívből jövő kiengesztelődésének a jele, hogy nagy családja minden egyes tagjának ajándékát elhozta, és szeretné átadni azoknak a bajba jutott gyermekeknek, akiknek nagyszülei talán látták, talán részük is volt férje halálában.

Megilletődve, néma csendben behordtuk a Mercédeszből és utánfutójából előkerülő ajándékokat. Újból és újból csodálattal néztem az idős asszonyt, ahogy a karácsonyfa alatt rendezgette a sok-sok ajándékot. Sohase járt Kelet-Európában. Nem ismeri a nyelvünket. Egyedül, a síkos úton több ezer kilométert vezetett, sok-sok csomaggal megrakott utánfutós autóval, még egy dörzsölt csempész számára is alig átjárható határokon jött keresztül, mert az ötven éve hurcolt terhet le akarja rakni, mert megbocsátott. Mert karácsony van, mert ki akar lépni a múlt hínárjából, és maga is szeretné önnön tégláját beleépíteni az egységes Európa épülő otthonába. Csodálattal szemléltem a végtelen Isten szép vonásait ezen a törékeny asszonyon.

Elrendeztük a finomságokat, a játékokat, a karácsonyfa-díszeket, a szépen becsomagolt ajándékokat. Az asszonyt marasztaltam: „Mindjárt fölkelnek a gyermekek, várjon, s gyönyörködjék gyermekeink örömében, ő a szülő anyja az örömnek, örvendjen a szülöttjének."

Próbáltam kínálni étellel, itallal, puha ággyal. Szelíden mosolygott, megnézte a még alvó gyermekeinket, és azt mondta: „Míg vártam a határnál, aludtam. Nem vagyok éhes, szeretnék minél hamarabb hazaérni, szeretném szeretteimnek elmondani, hogy milyen aranyos gyermekek élnek ott, ahol az ő nagypapájuk ismeretlen sírban nyugszik."

Csak álltam a kolostor előtt megilletődve, s az asszony a porka hóban elindult Tirol felé. Még a nevét is elfelejtettem megkérdezni. A meséből jött jó tündér elment, de éreztem, hogy kiseperte szívem legmélyebb zugaiból is mindazt, amit évtizedeken keresztül belém sulykoltak a kommunista iskolák padjaiban a labancokról, fasizmusról, gyűlöletről.

Az asszony arcában a holnapot láttam meg. Azt az Európát, mely hazám lehetne. Melyben otthonra találhat a nagyhatalmak döntésétől hazátlanná vált erdélyi magyar kisebbség is. Európa hazám, hazánk lehet, melybe immár nem hátrafordulva, a múlt ezerszer összetört cserepei közt vájkálva élünk, hanem egy csodaszép mozaikot rakosgatva, Isten álmát álmodva, valóra váltva mindazt, amit nap, mint nap kérünk az Úr imájában, amit Jézus Krisztus így fogalmazott meg végtelen tömörséggel: „Jöjjön el a Te országod..."

Érzem, hogy mint biliárdgolyót az asszony őszinte kiengesztelődése, jósága engem is mozgásba hoz. Jó lenne elmenni a Don-kanyarba. Azokba a városokba, falvakba, hol magyar katonák fegyverei is ropogtak, jó lenne elmenni a kiengesztelődés jelképes ajándékaival. Milyen jó lenne, ha elindulhatna a világba egy őszinte kiengesztelődést szolgáló zarándoklat. Mindannyiunknak lenne hova mennünk, s mindannyiunknak lenne nagyon sok vendégünk is.

Nem elég az államfők tisztelgése az ismeretlen katonák sírja előtt. Akkor lesz kezünk, erőnk, imánk a holnapra, ha a múltból magunkkal hurcolt különcöket, irtózatos sebeket örökre lerázva, bízva a szeretet és a jóság világot formáló erejében elindulunk, hogy tudatosan építsük Isten országát. Hinnünk kell, hogy van egy olyan politikai megoldás, mely egyetlen népnek, nemzeti kisebbségnek sem zsákutca.

Hinni szeretnék abban, hogy a tizenkét csillag az egységes Európa szimbóluma, valóban a Szép Szeretet anyjának, Mária Édesanyánknak a koronája, Szent Fia épülő országának előképe.

Csaba t.

A hit szerepe gondolkodásomban

Kant létkérdései késztettek gondolkodásra. Néhány évvel ezelőtt, mikor még nem voltam hívő, egész másként foglaltam állást ezekben a kérdésekben.. Különösen a serdülőkor végén sokat foglalkoztattak ezek a problémák.

Van-e értelme az életnek?

Rengeteg tépelődés után arra a következtetésre jutottam, hogy nincs. Már akkor is a szeretet volt a legfontosabb számomra. Igen ám, de nem láttam a szeretet értelmét. Talán csak azt, hogy ha én szeretek mindenkit (akkor is, ha ő nem úgy viselkedik velem), akkor szeretetet kapok cserébe. Na jó, de mi értelme ennek? Annyi, hogy én boldogabb és kiegyensúlyozottabb leszek. De minek?

A másik fontos dolog az életben a család. Az lenne hát az élet értelme, hogy gyermekeim legyenek, akiket szeretetre nevelek, boldog, kiegyensúlyozott embereknek? Mi célja ennek? Ezzel elindul egy lánc, melynek sosincs vége, de nem válasz az alapvető kérdésre: mi az élet értelme? Sőt, mi történik, ha elakad a lánc, mert mondjuk valakinek nem lehet gyereke? Neki már tényleg felesleges élni? Kissé kiábrándultan arra a következtetésre jutottam, hogy semmi értelme az egésznek.

Van Isten, vagy nincs?

Ezen a kérdésen nem töprengtem sokat. Méghozzá a szinte mindenfelől felém áradó materialista nevelés miatt nem. Amikor a világ keletkezése került szóba, elhittem, hogy az anyag tulajdonságaival megmagyarázható minden, ami pedig még nem, az majd a tudomány fejlődésével megmagyarázhatóvá válik. Gyönyörködtem a teremtett világ bölcs rendjében, de nem ismertem fel benne a Teremtőt. Jobban megragadott az a kérdés, hogy mi lesz velünk halálunk után. Fájdalmas szívvel, de belenyugodtam, hogy a létből átmegyünk a nem-létbe. Azzal vigasztaltam magam, hogy én azt már úgysem fogom tudni. Nagymamámmal kapcsolatban, akit nagyon szerettem, de korán meghalt, néha eszembe jutott,

hogy milyen jó lenne, ha mégiscsak lenne valahol. A hívő bizonyítékokat Isten létére szinte meg sem hallgattam. A rendszerváltás után, mikor hangosabban mertek Istenről beszélni, a következő megállapításra jutottam: a hívők számára van Isten, a nem hívők számára, mint én is voltam, nincs. Még csak el sem gondolkodtam rajta, hogy ez milyen képtelenség. (Viszont kicsit irigykedtem.)

*A **szabadság vagy szükségszerűség** kérdése nem teljes mélységében foglalkoztatott. Úgy véltem, hogy egy ember születése, az, hogy pont oda és pont olyannak születik, a véletlen műve, nincs mögötte szándékosság. Vannak az életben külső körülmények által meghatározott, szükségszerű dolgok, melyek nem befolyásolhatók, de nincs mögöttük értelem. Viszont cselekedeteink legnagyobb részét szabadon tesszük. Annál teljesebb az ember élete, minél szabadabb lehet. Ennek elérésére a következőket láttam fontosnak: sokat tanulni, mert minél többet tud az ember, annál szabadabban választhat pályát. Betartani a törvényeket, hogy ne kelljen félni a következményektől. Mindenkivel jóban lenni, hogy ne kelljen rettegni a találkozásoktól. Viszont nem szeretni teljes odaadással sok embert, mert az túlzott függőséghez vezet. A szabadság mindig fontos volt számomra, de azt jelentette, hogy azt teszek, amit akarok, nem érdekel, mit gondolnak rólam mások.*

Három éve Isten kegyelméből megtértem. Azóta formálja az Úr gondolkodásomat. Legelsőként az Ő léte lett teljesen nyilvánvaló számomra. Nem az értelmemet ragadta meg, hanem a szívemet: egy szentségimádásban éreztem meg, hogy valóban Van. A Szentíráson alapuló tanításból tudtam meg, hogy mennyire szeret. Aztán átadtam Neki az életemet.

Most már meglátom Őt a világ bölcs rendjében, a teremtés nagyszerűségében, az emberi szeretetben. Észreveszem gondoskodását, szelíd vezetését. Ebből következően értelmet adott az életnek. Amit addig hiába kerestem, most tisztán és egyértelműen áll előttem: életünk értelme Isten mind jobb megismerése és a Neki való teljes önátadás. A szeretet is egész más értelmet kapott. Ott kezdődik, hogy Isten szeretetből teremtett minket, és minden pillanatban az Ő szeretete éltet. A mi szeretetünk csak válasz erre a meghívásra, még az egymás iránti szeretetünk is. A szeretet célja nem kapni, hanem adni. Mindent odaadni felebarátaimon keresztül is Istennek.

Ez már átvezet a szabadság kérdésébe. Természetesen ezzel kapcsolatban is 180 fokos fordulatot tett gondolkodásom. A szabadság nem azt jelenti, hogy azt teszek, amit akarok, nem törődve más véleményével, hanem azt, hogy szabadon dönthetek jó és rossz között. Van egy támpont, ami biztos vezetést ad: Jézus Krisztus, az Ő élete és tanítása. Amíg Benne élek, képes vagyok a jót választani, ha rosszul döntöttem, erőt ad visszatérni Őhozzá. Ez az igazi szabadság. Nem függök az emberek véleményétől, csak Istennek akarok megfelelni azért, mert nagyon szeretem. Ez a szabadság képessé tesz arra, hogy szeretetet adjak anélkül, hogy bármit várnék érte cserébe, mert amire szükségem van az úgyis az Úrtól jön. Teljes ráhagyatkozás az Ő bölcsességére. Mindezzel persze nem oldottam fel a létkérdéseket, nem is ez volt a célom. Teljesen szubjektív irányból közelítettem meg a kérdést. Legfeljebb arra adtam némi bizonyítékot, hogy Isten egy biztos pont, melyre gondolkodásunk és egész életünk épülhet.

Tiborné Teimel Éva

Tartalomjegyzék

Katona István: »A Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj el!« 3
Béky Gellért: Drága Vendég, Lelki Társ 4
K. J.: Az előttünk álló idő, történelmi felelősségünk 5
K.J.: A harmadik fatimai titok – 2. 9
M. Basilea Schlink: Ami a gyónásainkból sokszor kimarad: Kritizálás, ítélkezés . 12
Mester László: Könyvajánló:
John Main: A szemlélődés útja 14
Lucie Christine naplója 15
Csaba t.: »Jöjjön el a Te országod!« 16
Tiborné Teimel Éva: A hit szerepe gondolkodásomban 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Sopronban 2003. május 24-én lesz a **VIII. Regionális Imatalálkozó**. Rendezik: a Boldog Apor Vilmos Karizmatikus Közösségek. Időtartam: 8.30-tól 18.30. Mottó: „Az Úr az én Pásztorom!" Érdeklődni lehet a Plébánia telefonszámain: 99/525-030 vagy Dr. Imrik Zoltánné számán: 99/328-030.
- Megjelentettük áprilisban **Mary Usha nővér** második könyvét. Címe: **„Adj időt a gyógyulásnak"**. Ára: 550.–Ft.
- Májusban szeretnénk megjelentetni: **Michael H. Brown: Küldetés a földre**, továbbá **Malone: A bensőségesség művészete** című könyveket (utóbbi pszichológiai jellegű). Mindkettő ára előreláthatólag 700.–Ft lesz..

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 4306840

Az Eucharisztia

Az Eucharisztiának köszönhetően nincs több "felesleges" élet a Földön. Senkinek sem kellene azt mondania: "Mire való az életem? Miért vagyok a világon?"

A legmagasztosabb célért vagy a világon, ami csak létezik: hogy élő áldozat légy, Eucharisztia, Jézussal. A dolog nyitja az önátadás, semmit sem tartva meg akaratlagosan magunknak. Jézus a kereszten teljes áldozati adomány volt. Testének nem volt olyan része, vagy lelkének olyan érzése, amit ne ajánlott volna fel az Atyának. Mindene az oltáron volt. Minden amit magunknak tartogatunk, elvész, mert nincs semmink, ha nem adunk.

Cantalamessa

“ALLELUJA!
Dícsérjétek az Urat, mert jó neki zengeni, gyönyörűség hirdetni Istenünk dícséretét.”

Zsolt 147.1

150 Ft